

VERHALENBUNDEL 2

VERHALENBUNDEL 2

CHARLINE COLEMAN

Schrijver: CHARLINE COLEMAN

Coverontwerp: I.M. TATARH

ISBN:

© CHARLINE COLEMAN

*Alle verhalen in dit boek zijn
opgedragen aan mijn moeder en
alle anderen die mij dierbaar zijn.*

Liefs, Charline Coleman

VERHAAL 1

Siena

Met haar schoonmaakarsenaal in de aanslag sleepte Siena zich naar boven. Zoals elke maandag was ze vrij van haar werk in de jeanswinkel waar ze tegen een honorarium van £. 4,20 per uur zwaargewichten in denim rekstof perste. Om haar fulltime werkende moeder te helpen, hield Siena hun huis schoon. Ze liep naar het raam. De nevel omsloot hun dorpje buiten Londen als vochtig gaas. Hij loste maar niet op. En in haar hoofd beletten mistwolken dat er een ander licht op haar problemen geworpen werd. Haar moeder om opheldering vragen was uitgesloten. Siena zuchtte, zette de stofzuiger aan en dacht aan de dag waarop de uitdrukking *curiosity killed the cat* voor haar bevestigd werd.

Vier weken geleden had ze een ontdekking gedaan onder haar moeders bed. Iets wat haar bespaard was

gebleven als ze het matras en de lattenbodem niet had opgetild om daar ook eens schoon te maken. Aan het hoofdeinde, op een ondergrond van oud stof, had een kist gestaan. Een soort schatkistje met roestig beslag. Waarom staat dat ding hier verstopt? had ze zich afgevraagd terwijl ze het optilde en op de kaptafel zette. Ze had de metalen sloten geopend en een heleboel foto's aangetroffen. Op de foto's, waarvan de meeste zwartwit waren, poseerde haar moeder in verschillende episodes van haar leven. Haar moeder met haar blonde krullen en hazelnootkleurige ogen leek voor geen meter op haar. Ook mama's goed gevulde figuur ontbeerde Siena.

Ze had de plaatjes door haar handen laten gaan, glimlachend kijkend naar de scènes. De hormonen leken haast van het fotopapier af te spatten. Wie had ooit gedacht dat mama zo'n flirt was geweest? Steeds weer een andere, aantrekkelijke jongen had zijn arm bezitterig over haar schouder geslagen.

Met op de achtergrond steeds weer een ander strand of café.

Was dit de reden dat mama nooit had kunnen vertellen wie Siena's biologische vader was? Het enige wat ze ooit had losgelaten, was dat het een soldaat betrof die tijdens een missie was omgekomen. Verder wilde ze niets kwijt omdat dat te pijnlijk was voor haar. Maar was het niet pijnlijker voor Siena om te moeten leven met vraagtekens in plaats van herinneringen aan haar vader?

Ze had haar tranen verdrongen, de stapel kiekjes bij elkaar geveegd en de kist opgepakt. Misschien moest ze de stoflaag onder het bed onaangeroerd laten anders ontdekte mama dat ze aan de kist had gezeten.

Uit haar achterzak had een sms-signaal geklonken. Ze was zo geschrokken dat ze de kist, die inmiddels een ton woog, liet vallen. Haar vriend Dan vroeg of ze zin had ergens te gaan lunchen. Ze had ingestemd. Ik maak later wel verder schoon, had ze gedacht toen ze de kist opraapte. Het ding was uit elkaar

gevallen, de dubbele bodem was losgeraakt en er was iets uitgevallen. Op het kale hout had een visitekaartje gelegen met daarop een naam en een adres in New York. Ze had het kaartje omgedraaid. De woorden die daar in balpen waren opgeschreven hadden haar de adem afgesneden.

‘Wat een ongezellig weer,’ klaagde Dan. ‘Ik word hier echt niet vrolijk van.’ Hij las haar gezicht. ‘En jij ook niet zo te zien.’

‘Wat?’

‘Dat je zo somber kijkt. Is er iets?’

Ze knikte haast onzichtbaar. ‘Ik vertel het je zo. Laten we eerst ergens gaan zitten.’

Ze kozen voor een zitje achter in de zaak en bestelden tosti's en thee. Toen de serveerster wegliep, overhandigde Siena Dan haar mobiele telefoon waar twee foto's op stonden die ze van het kaartje uit de schatkist gemaakt had.

Hij las de adresgegevens en het in inkt geschreven zinnetje: “Vader van Siena?”

‘Wauw heftig,’ was zijn reactie. ‘Ga je je moeder hiermee confronteren?’

Ze nam de mobiel terug. 'Wat denk je zelf? Nee, natuurlijk niet. Je weet dat dit een verboden onderwerp is bij ons thuis. Ik wil de tijd dat ik bij haar woon wel een leven hebben. Bovendien kan het voor haar ook superpijnlijk zijn. Het is vreselijk egoïstisch alles bij haar op te rakelen alleen om mijn nieuwsgierigheid te bevredigen.'

'Zo moet je dat niet zien, Siena. Iedereen, ook jij, heeft het recht te weten waar hij vandaan komt en wie zijn ouders zijn. Daar moet zij maar begrip voor hebben.'

Ze schudde haar hoofd en de tranen die in haar ogen stonden, rolden over haar gezicht. Dan stond op en ging naast haar zitten. Zijn omhelzing verwarmde haar als een elektrische deken. 'Hé schat, niet huilen.' Hij kuste haar wang. 'We vinden er wel wat op. We kunnen op internet kijken of we wat over de man vinden. Je hebt in ieder geval een adres, je kunt hem altijd schrijven.'

'Wat moet ik zeggen dan? Dadelijk weet hij helemaal niet dat hij ergens een kind heeft rondlopen. Misschien heeft hij een

gezin. En komt hij door mijn brief in de problemen. Dat wil ik niet.'

Dan zweeg terwijl de serveerster hun bestelling neerzette. 'Zo'n vaart zal het niet lopen.' Hij nam een hap van zijn tosti. 'Au, verdomme, heet.'

Ondanks haar verdriet giechelde ze.

'Gelukkig, je lacht weer. Weet je wat? Ik neem de rest van de dag vrij en dan gaan we op mijn kamer die brief schrijven. We scoren een paar postzegels en gooien hem op de bus. Daarna zien we wel verder, oké?'

Ze knikte terwijl ze haar tosti in de ketchup doopte. Wat een lieverd die Dan. Het was bijna een jaar geleden dat ze elkaar hadden leren kennen in de jeanswinkel waar zij fulltime en hij in de weekends werkte naast zijn dansopleiding. Ze waren bevriend geraakt en ontmoetten elkaar ook buiten winkeltijd. Jammer dat haar prins op het witte paard op andere prinsen viel, anders had ze het wel geweten. Met zijn dromerige blik, volle lippen en dansers lichaam was hij onweerstaanbaar. Maar hij had het altijd

over zijn vriend waar hij van alles mee ondernam en ze wilde geen blauwtje lopen door te vernemen dat hij op jongens viel. Het resultaat was dat ze elke jongen die ze ontmoette vergeleek met Dan. En helaas kwamen ze nooit als beste uit de bus.

‘Hoe komt jouw moeder aan een man uit New York? Is ze daar ooit geweest?’

‘Nee, dat niet. Schijnbaar was het een soldaat uit Amerika die hier op doorreis was. Later schijnt hij tijdens een oorlogsmis­sie omgekomen te zijn.’

‘Hmm.’

‘Wat?’

‘Ik vind het een beetje te makkelijk. Ik denk dat je moeder het laatste deel verzonnen heeft om te voorkomen dat jij ging zoeken.’

‘Of ze heeft alles verzonnen omdat ze niet weet wie van haar vriendjes haar zwanger gemaakt heeft.’

‘Had ze er zoveel?’

Siena haalde haar schouders op. ‘Ik weet het niet, maar aan haar jeugdfoto’s te zien, heeft het daar alle schijn van.’

‘Heel anders dan jij dus?’

‘Exact. Ik wacht graag op de man waar ik volledig van onderste boven ben. En waar ik zeker van weet dat ik er voor altijd bij wil blijven.’

Dan glimlachte. ‘Wat ben je toch een romantica.’

‘Beter dat dan een losbol die zwanger raakt van een ongewenst kind.’

‘Vind je dat niet een beetje hard? Wie weet verzette je moeder zich tegen haar strenge opvoeding. En misschien had ze de pil vergeten of zat er een scheurtje in het condoom.’

‘Ew.’

‘Wat ew? Dacht je dat ouders geen seks hebben? Vergeet het maar. Ik heb die van mij zelfs een keer betrappt. Dat was pas ew. Maar alle gekheid op een stokje. Ik heb bij jouw moeder nooit de indruk gekregen dat jij ongewenst bent. Ze is superlief voor je en werkt zich drie slagen in de rondte om de eindjes aan elkaar te knopen, toch?’

Daar had hij gelijk in. En wie was zij om haar moeder te veroordelen? Wie weet

wat ze zelf allemaal nog ging meemaken. Ze legde gepast geld op tafel en stond op. 'Kom, we gaan postzegels kopen.' 'Zo mag ik het horen,' zei Dan en hij volgde haar de lunchroom uit.

Ze borg de stofzuiger op, gooide het dweilwater weg en zette de mop buiten te drogen. Wanneer zou ze een antwoordbrief ontvangen? Het was nu een maand geleden dat ze hem gepost had en aangezien een brief maximaal tien dagen onderweg was, had ze er allang een terug kunnen krijgen.

De zoektocht met Dan op het internet had niks opgeleverd. Wellicht was de man te oud voor social media of hield hij er zich, net als Siena, afzijdig van. Via Google Earth hadden ze wel zijn huis getrasseerd. Het was gesitueerd in een U-vormig woonblok met een hek ervoor. Aan de buitenkant van de gevel liepen brandtrappen zigzag vanuit kleine raampjes naar beneden. Huisvestte die betonnen U een deel van haar? Stond achter een van die raampjes haar vader

zijn potje te koken en dacht hij dan wel eens aan de dochter die hij nooit gekend had? Ze had ingezoomd op de brievenbussen en voor zich gezien hoe hij 's avonds, na een dag hard werken, de bus leegde, de brief vond en met opspringend hart las dat zijn dochter hem zocht. Misschien had Dan gelijk en was ze echt een romantica. Voor hetzelfde geld was vader een of andere onverschillige player die meer meiden versleten had dan hij zich herinnerde.

Dan en zij hadden de brief vrij neutraal gehouden. Ze hadden de man, die Hayden Randall heette, gevraagd of hij Siena's moeder, Marie Hays, ooit gekend had. Ze schreven dat ze op zoek was naar haar vader en daarom mannen hadden aangeschreven die haar moeder ooit gekend had. Dat laatste was een leugen net als de mededeling dat haar moeder overleden was. Dit idee had Dan geopperd zodat de man nooit contact met haar moeder zou opnemen en daarmee hun zoektocht bekendmaken zou. Als afzender hadden ze Dans adres

opgegeven. En daar baalde hij inmiddels vast van want ze vroeg hem een paar keer per dag of er al een brief gekomen was.

Haar maag knorde. Ze had zin in pasta. Haar moeder at vanavond bij een vriendin. Ze vroeg zich af of Dan zin had met haar mee uit eten te gaan en belde hem. Zijn toestel ging twee maal over toen hij opnam met: 'Nee, er is geen brief gekomen.'

Ze lachte. 'Ik wilde alleen maar vragen of je zin had om met me naar dat Italiaans restaurantje te gaan.'

'Naar restaurant Oregano? Ja, natuurlijk. Wat ze daar hebben is zo heerlijk, daar kun je me 's nachts voor wakker maken.'

Ze wist even niet of hij het over het eten of over de donkerharige obers had die ze zelf ook de moeite van het bekijken waard vond.

'Het komt trouwens goed uit dat we afspreken want ik moet je iets vertellen. Zie ik je daar om zeven uur? Ik reserveer wel even.'

Ze beëindigde het gesprek. De klok zei dat ze voldoende tijd had om een bad te nemen. Ze zette grove rollers in en tegen haar gewoonte in besteedde ze veel aandacht aan haar make-up. Een dikke streep eyeliner die haar een katachtige oogopslag gaf, flink wat mascara voor een zwoele blik en een natte, vuurrode lipstick voor een sensuele uitstraling. Ze trok een zwart, kort jurkje aan dat haar billen liet uitkomen en haar borsten omhoog drukte. Een paar zijden kousen en naaldhakken maakten haar look compleet.

‘OMG, wat ben ik blij dat ik een pak heb aangetrokken,’ riep Dan toen hij haar voor het restaurant tegemoet liep. ‘Zo zie ik je niet vaak. Je bent altijd al aantrekkelijk, maar zo begint het haast gevaarlijk te worden.’

Ze grijnsde. Wat bedoelde hij daar nu weer mee? Dat ze het risico liep aangerand te worden? Als hij het zelf deed, had ze daar geen bezwaar tegen. Dan liet haar voorgaan en opende de